

Derimod synes vi ikke, vi i de før omtalte svar oplever nogen bevægelse hos ministeren, og derfor nødes jeg til ved denne genoptagelse af lovforslaget at gentage, at vi fortsat finder, at der er alt for mange gummiparagraffer i lovforslaget.

Der lægges op til en betydelig centralisering af magten hos ministeren. Det er således alene ministeren, der – i hvert fald formelt – skal vurdere, om arkivalier kan få forlænget tidsfristen ud over de 20 år.

Trods mange og kvalificerede indvendinger i betænkning nr. 104 og i høringssvarene er det fortsat ikke lykkedes at få forslag om etablering af en eller anden form for ankeinstans og få det indarbejdet i lovforslaget. Jeg kan jo så notere mig, at heller ikke Venstre har flyttet sig på det spørgsmål. Vi finder det altså særdeles betænkeligt, at ministeren udnævner sig selv til enesmagdsdommer i disse få sager, og jeg skal meddele ministeren, at vi her har fat i et område, hvor vi fra Socialdemokraternes side vil være fast besluttet på at kræve en imødekommelse, for at vi kan stemme for den endelige vedtagelse.

Vi synes, det er dybt betænkeligt, at man undlader at åbne mulighed for en anke eller en prøvelse af diskutabile afgørelser, også uanset at vi selvfølgelig ikke benægter de tal, som hr. Kim Andersen har offentliggjort, og som antyder, at det ikke er noget særlig stort problem. Det er et stort problem i det enkelte tilfælde, og det er det, vi gerne vil have slået fast.

Kl. 15.45

Vi finder også, at det fortsat ser ud, som om det offentlige som bruger – kommuner og amter osv. – får nogle ekstraudgifter i kraft af skærpede arkivbestemmelser. Vi har haft og har en forventning om, at ministeren skaffer disse myndigheder en kompensation for merudgiften. Med den nye ikrafttrædelsesdato kan ministeren vel nå det i forbindelse med næste års kommunerunder.

Det er fristende i denne forbindelse at spørge: Hvor blev de 5 mio. kr. af, der var afsat til screening? Kan vi regne med den screening, der er nødvendig?

I det udvalgsarbejde, vi skal have, bliver vi nødt til at bearbejde og forholde os til, at ministeren lægger op til, at centrale myndigheder åbenbart efter egen vurdering og afgørelse kan beslutte sig for ikke at aflevere tingene, deres arkivalier, før der er gået op mod 30 år. Som det blev sagt allerede ved førstebehandlingen i for-

året: Hvad er så det hele egentlig værd? Er vi ved at lave en lov, som myndighederne selv kan tolke og forvalte? Det må vi have nogle bedre, nogle gode og entydige svar på, eventuelt som ministerens eget forslag til ændring af sit eget lovforslag.

Det bringer mig frem til at spørge kulturministeren: Hvorledes forestiller ministeren sig den videre procedure? Vil ministeren stille et antal ændringsforslag og i givet fald hvornår i processen? Ville hele lovforslagets behandling ikke få en betydeligt nemmere gang her i Folketinget, såfremt ministeren allerede nu og på baggrund af det udvalgsarbejde, der allerede har været, fremkom med oplysninger om dette?

Samlende om genfremsættelsen af forslaget vil jeg sige, at det fortsat ser ud til, at ministeren vil indsætte sig selv i stedet for de smagsdommere, der gerne ses afskaffet af regeringen. Ligeledes skal jeg om lovforslaget i sin helhed gentage, hvad jeg sagde ved første behandling i foråret – og jeg citerer mig selv: »Jeg vil give tilsagn om, at vi med henblik på at skaffe forbedringer på de indlysende svage punkter i lovforslaget aktivt vil medvirke i udvalgsarbejdet.«

Louise Frevert (DF):

Dette forslag er en genfremsættelse af forslag til arkivlov fremsat den 17. april 2002.

Da lovforslaget blev fremsat, tilkendegav Dansk Folkeparti sin positivisme over for forslaget, og vi mener, at de små knaster, der har måttet være, er ryddet af vejen. Vi synes stadig væk, det er fornuftigt, at den almindelige tilgængelighedsfrist bliver nedsat fra 30 år til 20 år, og at personiltgængelighedsfristen bliver nedsat fra 80 år til 75 år.

Der er dog i den mellemliggende periode opstået lidt tvivl i mit sind omkring arkivering af arkivalier fra private interessenter. Jeg har erfaret, at man i de lokalhistoriske arkiver ikke indsamler private arkivalier, og jeg føler også en usikkerhed over for, i hvor stor udstrækning man i fremtiden har påtænkt sig at indsamle private arkivalier.

Jeg anser det for at være af stor vigtighed i et fremtidigt samfund, hvor tingene bliver mindre kommunalt, amtsligt eller statsstyrede, at man også tilgodeser arkivering fra private firmaer etc., så samfundet kan blive skildret mest alsidigt. Jeg vil gerne bede ministeren under udvalgsarbejdet om at redegøre for og give en status for dette område, da jeg mener, der er nogle